

עלון מס' 781

פרשת פנחס

כב' בתמוז תשפ"א

שבת מברכין

ראש חודש ביום שבת
המולד יהיה בליל שבת קודש
בשעה 9 בערב, 59 דקות
9-9 חלקים

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

יש דאגה
ויש דאגה...

קורבן התמיד!

בימינו לצערינו לא חסרות בעיות, והדאגות מצויות בשפע. אחד הצדיקים הגדולים בדור האחרון היה רבי חיים מרדכי מנדבורנה זצוק"ל. בספר הקדוש "דברי חיים", מובאים דבריו של אותו איש אלוקים, שפירש ודרש את הפסוק בפרשתינו: "לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעט נחלתו" (כונד) על ענין הדאגה. יש לפרש "נחלתו" מלשון דאגה וכאב לב, כמו שכתוב בספר עמוס (ו,1): "ולא נחלו על שבר יוסף", ופירש המצודות: "אינם חולים בכאב הלב להצטער על השבר המיועד לבוא על יוסף", ועל דרך זה יתבאר הפסוק בפרשתנו בדרך חיים ותוכחת מוסר. דהנה יש בני אדם אשר נחלים בכאב לב מרוב דאגות, אומנם יש אשר חולים ודאגת לבבם הם על עניינים רוחניים רמים ונשגבים כגון על קיצורם בתורה ובעבודת הבורא יתברך, על חורבן בית המקדש ועל גלות השכינה וכיוצא בזה, ויש אשר חוליים ודאגתם הם על ענייני העולם הזה כגון פרנסה ובריאות וכיוצא בזה. וזה בא הפסוק להשמיענו: "לרב" - אם על העניינים הגבוהים והנעלים דאגות ליבך נתונות, אוי "תרבה נחלתו" - ראוי לך להרבות חולייך ודאגתך כי טובים המה, וכל המרבה הרי זה משובח, כמו שכתוב בשולחן ערוך (אורח חיים ס"א,ג): "ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג על חורבן בית המקדש". אומנם "ולמעט" - אם על העניינים הפחותים מצורכי העולם הזה הנך נחלה ודואג, "תמעט נחלתו" - תמעט חולייך ודאגתך, וכמו שכתוב בספרי מוסר, אשר מי שדואג על ענייני העולם הזה, הוא רחוק מאוד מן התורה והמצוות, לכן המיעוט בזה משובח. ע"כ. הנה לנו דעת תורה אמיתית ודברי אלוקים חיים להיכן אנו צריכים להפנות את דאגתנו - לצרכי שמים, לדברים העומדים ברומו של עולם, וכל דאגתנו ומחשבותינו צריכים להיות איך אנחנו מתקרבים יותר לבורא עולם וזוכים בעוד תורה ומצוות, תפילות ומעשים טובים שיקרבו את גאולתנו הפרטית והכללית כאחד. כמה סיפורים מסופרים על גדולי ישראל שהדאגה על ענייני העולם הזה היתה מהם והלאה, ולעומת זאת הדאגה והרצון להשיג עוד שלמות ועוד מעלה בדברים הרוחניים, היתה מנת חלקם רגע רגע, שעה שעה. כמו כן ההסתפקות במועט שהיתה להם בענייני העולם הזה, היתה לשם דבר כמו שמסופר על הצדיק רבי משה בלוי, שתקופת חייו בין האירוסין והנישואין - זמן שבדרך כלל מלווה בקניות והכנות, עברה עליו מתוך התעסקות תמידית בתורה. לפי התנאים וההסכמים שהיו בין הוריו להורי הכלה לפני החתונה, הוא היה אמור להיות סמוך קרוב לארבע שנים על שולחן חותנו. חותנו אכן עמד בהסכם, והוא שכר לזוג הטרי חדר בחצר. בחדר הצר ששכירותו השנתית היתה שלוש וחצי לירות לשנה, הכניסו את "הרהיטים": קרשים מוטלים על שני בסיסי ברזל - זו היתה מיטתו שקיבל מעזבון דודתו, מיטת אשתו, שולחן, ארון ושני כסאות, זו כל תכולת הדירה. לא עברו שנתיים והכניסו לחדר זה גם עריסת ברזל עבור בנו בכורו. סבו עודד אותו ואמר לו: "אל תתרעם, בנישואין שלי נתנו לי במקום מיטה, מחצלת של קש שטוחה על הקרקע". מעיד על עצמו הצדיק רבי משה בלוי: "בשנים אלו נמצאתי ליד אבי זקני ז"ל ממש, סעדנו יחד, הלכנו להתפלל יחד, הלכנו לישביה יחד והלכנו לישון בשעה אחת - השנים הללו היו מיטב שנותי". אחים ואחיות יקרים, נסיים בדברי תנא דבי אליהו (פרק ד'): "כל חכם וחכם מישראל שיש לו דברי תורה לאמיתו, ומתאנח על כבודו של הקב"ה ועל כבודו של ישראל שנתמעט, ומחמד ומצפה על כבוד ירושלים ועל בית המקדש ועל הישועה שתצמיח בקרוב ועל כינוס גלויות - השם ברוך הוא משרה בקירבו רוח הקודש. לכן ידאג ויבכה על התורה שנשתכחה ויאנח על יראי ה' אשר נמאסו ויתמרמר על מיעוט חסידות ועל ישראל עם ה' אשר נרמסים ברגל, ויעלה ירושלים על ראש שמחתו ויזכה לראות בשמחתה, כדכתיב: "שישו איתה משוש כל המתאבלים עליה".

מכירים אתם את אותם אנשים, שאך מסתיימת תפילת ערבית, ממהרים הם לצאת מבית ה' לפני ש"חלילה" ישמעו עוד דבר תורה מפי הרב, וטענתם בפיהם: "אין זמן!". אולם אם נעקוב אחריהם, קרוב לודאי שנגלה שעד מהרה יושבים הם מול המסך שעות ארוכות ממש פלאי פלאות, כאילו יש להם את כל הזמן שבעולם. ולבטח מכירים אתם את כל אותם האנשים שמחפשים, חושקים ושואפים כל העת להתקדם בחיים, בית מרווח בשכונת יוקרה ומכונת חדשה יד ראשונה, אולם כשקונים הם מזוזות, מחפשים הם כמה שיותר זולות, ואם ניתן להעביר בירושה, השמחה גואה ועולה, והתפילין?! עוברים במשפחה זה דורות לשמור על המסורת... (ולהפחית בהוצאות). אחים יקרים, בפרשתנו מצווים אנו על קורבן התמיד: "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים", וכתב החינוך בטעם קורבן התמיד, שנתעורר מתוך מעשי הקרבת הקורבנות פעמיים ביום לשים את כל ליבנו ומחשבותינו לדבקה בשם ברוך הוא... ובהיות שדרך האדם לאכול מזוננו פעמיים ביום ערב ובוקר, נצטוונו להקריב שני קורבנות בבוקר ובין הערביים לבל תהיה עבודתנו הגשמית חשובה ויתירה על עבודת הבורא יתברך! ומעתה התשובה לכל האנשים שתדיר בפיהם מצוי זוג המילים: "אין זמן", ובמעשיהם סותרים את אימרותיהם, לשים על לב איך וכיצד לתאוותיהם ותענוגיהם יש להם זמן בשפע, ואילו עבור הבורא יתברך שנתן להם את הזמן, אין להם זמן!!! והרי לעתיד לבוא לא ישאר מתענוגי העולם דבר וחצי דבר, והנשמה תחזור להתעדרן במקומה ולהנות מזיו השכינה בתנאי כמובן שעשתה את ההכנה הדרושה! ואם ניישם את הדברים, נזכה להקריב במהרה את קורבן התמיד!

זמני כניסת ויציאת השבת

ב"ש	חיפה	י-ם	ת"א	כניסת שבת
19:29	19:22	19:14	19:31	כניסת שבת
20:31	20:35	20:31	20:33	יציאת שבת
21:01	21:04	21:06	21:03	רביעותם

הפטרת השבוע

דברי ירמיהו (ירמיהו א,ב-ג)

מטעמים לשבת חידושים לפרשת השבוע

"פינזוס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את זמתי"
(כה,יא).

לכאורה, אמר הרב "קדוש ישראל" זצ"ל, היה צריך המעשה להרחיק את פינחס מן הכהונה, שהרי הלכה היא כי כהן שהרג את הנפש לא ישא כפיו, שנאמר: "ובפרישכם כפיכם אעלים עיני מכם, ידיכם דמים מלאו". והנה, דוקא מעשהו הביאו לכהונה! כי כהן שהרג את הנפש פסול לכהונה, כפי שאסור להניף חרב על מזבח: שעבודת הקודש משפיעה טובה וחיים, היפך המיתה והחרב. ופינחס במעשהו, הרי השיב אף וחיימה ועצר את המגיפה, נמצא שהרבה חיים, על כן זכה במעשהו לברית כהונת עולם.

(מעיינן השבוע)

"ובני קורוז לא מתו" (כו,יא).

כתב ב"שולחן גבוה": אמרו חכמינו ז"ל: "ברא מזכי אבא", פירוש, הבן מזכה את אביו במעשיו הטובים. מדוע איפוא לא הועילו בני קורח להציל את אביהם בזכותם? אלא - אומר הגאון רבי אליהו לאפיאן זצ"ל - כל עיקר כלל זה שאמרו חכמינו ז"ל, אינו אלא אם לא נתקלקל האב ביסוד האמונה. אבל "כופר" לא מועיל לו זכויות בנו, כיון שזה מידה כנגד מידה, שכשם שהוא התעלם מהיותו בן לאביו שבשמים, כך לא יחשב לו בנו להינצל בזכויותיו. וכיון שקורח ועדתו כפרו בעיקר, כמאמר הכתוב: "הנועדים על ה'", לכך לא ניצל קורח בזכות בניו.

(תורת הפרשה)

"יפקוד ה'" (כז,טז).

כיון ששמע משה שאמר לו המקום: תן נחלת צלפחד לבנותיו, אמר משה: הגיע השעה שאתבע צרכי שיירשו בני גדולתי (רש"י).

שואל ה"כתב סופר": לכאורה קשה, מה ענין ירושת בני משה לירושת בנות צלפחד, הלא כי בן יורש את אביו כבר ידוע היה מלפני כן? ועוד, מה ענין ירושה של גדולה לירושה של נחלה? ומתוך, שהן אמר רש"י לעיל (בפסוק ה) שנתעלמה ההלכה ממשה על שום שנטל עטרה לעצמו, לומר: "הדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי". והנה, אמרו חכמינו: "מפני מה בניהם של תלמידי חכמים אינם תלמידי חכמים, מפני שמתגאים על הציבור" (נדרים פ"א) - לפיכך, מתחילה לא תבע משה שירשו בניו את גדולתו, מכיון שהרגיש בעצמו את חטא התגאותו על השופטים. אבל עכשיו שנענש ונתעלמה ממנו הלכה, סבור היה שכבר נתכפר לו אותו חטא, וממילא כבר ראוי הוא שירשו בניו את גדולתו...

(מעיינה של תורה)

סיפור לשבת

מחותני רבי פישל רוזנר מיקירי ירושלים היה וממזכי הרבים. במשך תקופה ארוכה השקיע את עצמו בהנחת תפילין ליהודים. היה עולה לאוטובוסים ומפציר בנוסעים שיניחו תפילין, או היה עומד ברחוב על יד ביתו בשכונת בתי וורשה, וכאשר עברו יהודים שלא נראו שומרי מצוות - היה מבקש מהם שיניחו תפילין. פעם אחת עברה משאית עמוסה חצץ ונעצרה על יד בתי וורשה. מיד אץ רבי פישל לנהג והציע לו להניח תפילין. הנהג לא הבין בכלל במה מדובר, והוא הגיב: מה אתה רוצה ממני? אמר לו רבי פישל: רק תחבוש כיפה, תניח תפילין ותגיד שמע ישראל, זה יאריך רק דקה וחצי. הנהג נעתר, הניח תפילין, אמר שמע ישראל ונסע לדרכו. כעבור שעתים חזר הנהג לבתי וורשה ושאל היכן גר היהודי שמניח תפילין לכולם? לאחר שהראו לו את הבית, נכנס לרבי פישל ואמר: אני רוצה לקנות תפילין, מעתה אניח תפילין בכל יום... אורו עיניו של רבי פישל ואמר לנהג: מה קרה? השיב הנהג: כאשר עזבתי את המקום לפני שעתים, הגעתי עם המשאית עד גבעת שאול ולפתע אירע קלקול והיא נעצרה. ירדתי מתא הנהג וחלתי מתחת למשאית כדי לבדוק מה קרה, אבל בלי להרגיש - נגעתי באיזה בורג ואז השתחרר מטען החצץ מלמעלה והחל נוחת עלי וכמעט שנקברתי מתחת לערימה, אלא שבאותו רגע מישהו הבחין בכך ובפעולה מהירה תפס אותי וחילץ אותי. מיד שאל אותי האיש שהציל אותי: איזה מצוה עשית היום שזכית להינצל? השבתי לו הנחתי תפילין... ובאותו רגע קיבל הנהג על עצמו להניח תפילין מדי יום ביומו, ולכן חזר לרבי פישל, כדי לברכו וכדי שידריכו בקניית תפילין ובהנחתם.

EEE

מנהג מיוחד היה להגאון רבי ישראל זאב גוטסמן זצ"ל, ראש ישיבת "נצח ישראל". הוא היה משקה בעצמו את הפרחים והצמחים מסביב לישיבה, ולא נתן שמישהו אחר זולתו יעשה זאת. פעם אחת הרהיב אחד מתלמידיו ושאל אותו לפרש מנהגו זה, ועל כך השיב רבי ישראל זאב בהסבר מאלף ונפלא: חב אני הכרת הטוב כלפי פרחים וצמחים, ומעשה שהיה כך היה: כאשר כיהנתי בית דינו של הגר"ע גרודזינסקי זצ"ל בוילנא, מטייל הייתי עימו מפעם לפעם בגן הציבורי שליד בנין הבית דין. באחד הטיולים הללו, הארכנו משום מה ונכנסו עמוק יותר לתוך הגן, ולפתע החל רבי חיים עוזר להראות לי כל מיני צמחים והסביר את מעלותיו וחסרונותיו של כל צמח, וכל פרח ופרח על סגולותיו. לא ירדתי לסוף דעתו ולא הצלחתי להבין מה פישרה של שיחה זו, אך מפאת יראת הכבוד שרחשתי כלפיו, לא העזתי לשאול למה הוא טורח להסביר לי כל זה ובפירוט רב. ואולם, זמן לא רב אחרי כן, כאשר כילה הקב"ה את חמתו בכרם ישראל, בימי צר ומצוק של תקופת השואה האיומה, כאשר נאלצתי אז לברוח מחמת המציק לתוך היערות והסתתרתי בין צמחים ואילנות, כבר הבנתי בדיוק למה התכוין רבי חיים עוזר, שכן רק בזכות זו נשארתי בחיים, שהרי ידעתי היטב להישמר מצמחים מזיקים ולקיים את עצמי הודות לצמחים מזינים ומחזקים!...

(שאל אביך ויגדך)

זכו- שכינה ביניהם

הנוך לנער

"סוד" הכעס!

בספר "אהבה ורעות" הביא, שהסיבה האמיתית שאדם כועס על שגיאות בן הזוג, היא הגאווה. הוא מאמין יותר מידי בחשיבותו העצמית. כשבן הזוג טועה ואינו נותן את מה שחשב שמגיע לו, הוא כועס ונעלב ומרגיש מקופח. אך לא זו הדרך שהתורה מורה לנו. משה רבינו נשתבח בענוותנותו, כמו שכתוב: "והאיש משה ענו מאוד מכל האדם". דוד המלך תיאר את עצמו: "ואנכי תולעת ולא איש". וזה גם ציווי חז"ל כמו שאנו מוצאים בפרקי אבות: "מאוד מאוד הוי שפל רוח". ענו לא יכול לכעוס, למרות כל מה שעושים לו. הענו תמיד מסוגל לומר: מגיע לי כל הצער והבושה, כי יש לי כל כך הרבה עבירות שטעוונות מחילה, עכשיו, ברוך ה', לפחות כמה מהם תתכפרנה. כיצד אוכל לכעוס על האדם שגרם לי צער זה, כשהוא מטיב עמדי וגרם למחיקת עברותיי? בעל גאווה אומר: הלא אמרתי לך שארוחת הערב צריכה להיות מוכנה - מדוע אני צריך לחכות? מדוע אין חולצות מגוהצות מוכנות בשבילי? כמה זמן לוקח לך להתלבש? מדוע הבית מבולגן אם היה לך את כל היום לארגן את הכל? אישה גאותנית אומרת: אני לא סובלת את האיחורים שלך - למה אני צריכה לחכות לך? האם אני המשרתת שלך, שאני צריכה להגיש? מתי תתחיל להתייחס אלי כמו שמגיע לך? ככל שנעבוד יותר על מידת הענוה, נמנע מוויכוחים עם בני הזוג, וכך תגדל תחושת הסיפוק מהנישואין המאושרים. אומנם העבודה היא קשה, אך משתלמת, כי הזורעים בדמעה - ברירה יקצורו, וטוב מאוחר מאשר בכלל לא...

פעם יצאו ה"חפץ חיים" זיע"א ואדם גדול נוסף, לנסיעה ארוכה בענין דחוף של מצוה. הדרך ארכה להם כמה ימים, כי המקום שאליו נסעו רחוק היה. בהגיעם, שמו מיד פניהם לתור אחר מקום אכסניה למען יוכלו להשיב את נפשם מעמל הדרך ולהשיבי רעבונם. והנה, לאחר שמצאו אכסניה אצל שולחנה של בעלת בית יראת שמים, שהידורי הכשרות אצלה ענו על הדרישות המיוחדות של ה"חפץ חיים" וחיברו למסע, ישבו שניהם וסעדו נפשם בתבשיל שהוגש להם. בתוך סעודתם נכנסה בעלת הבית ושאלה אותם האם האוכל ערב לחיכם. ה"חפץ חיים" ענה מיד: האוכל טוב מאוד, ואילו אותו חבר למסע אמר: כן, האוכל טוב למדי, אם כי חסר היה קצת מלח, אבל באופן כללי הוא טעים מאוד... כשאך יצאה בעלת הבית מהחדר, תפס ה"חפץ חיים" בידיו את זקנו וראשו ואנחת שבר בקעה מגרוננו באומרו: אוי ואבוי, כל ימי נזהרתי מלדבר ולשמוע לשון הרע, ועתה נכשלתי פה ממש ששמעתי וקבלתי לשון הרע, ואני מתחרט כבר על שנסעתי אתכם, ובודאי לא הייתה מצוה בנסיעתי אתכם!... כשראה אותו אדם גדול כיצד התעטף ה"חפץ חיים" ביגון, נאחו חרדה ותדהמה, אך גם תמה תמיהה מסויימת: מה לו כי נזעק ונסער כל כך? ואולם מכיון שב"חפץ חיים" מדובר, פתח ושאל: מה כבר אמרתי, רבי ישראל מאיר, איזו לשון הרע היתה פה?... ענה ה"חפץ חיים": כלום אין לשון הרע בכה שאמרתי לבעלת הבית שהתבשיל חסר קצת מלח? הן לא היא שבישלה את האוכל כי אם המבשלת שהיא מעסיקה, וזו אישה אלמנה, ומיד כשמעיה את הטענה מפיכם על המלח, הלכה למטבח ופתחה בטענות על המבשלת המסכנה: למה לא שמת מלח בתבשיל, והמבשלת ענתה, כמוכן, כי כן שמה מלח, ואז כבר הרעימה בעלת הבית את קולה וגערה בה באומרה: הלא הרבנים הסועדים על שולחני ואוכלים את התבשילים שבישלת, אומרים שלא שמת מלח, וכיצד זה את אומרת אחרת? כך התווכחו השתיים, כשהמבשלת אומרת בביטחה ששמה מלח ובעלת הבית מטיחה בה וצועקת עליה שהיא שקרנית, שכן אם הרבנים אומרים שהאוכל חסר מלח, בודאי שהיא משקרת, והמבשלת התכעסה ואמרה ברוגז: בטוחה אני ששמתי מלח בתבשיל, וכשומעה כך, אמרה לה בעלת הבית: אם את כה מעיזה פנים לומר על הרבנים שהם שקרנים, הרי את מפורטת ממשרתך ואיני רוצה בך יותר כמבשלת!... חיברו למסע של ה"חפץ חיים", שכאמור אדם גדול היה, יושב ושומע בהקשבה מרובה את דברי ה"חפץ חיים" ופליאתו גוברת מרגע לרגע על דמיונו המופלג. מנין לו כל זה? איך הוא בונה מדיבור כל כך פעוט מגדלים באוויר? ובגבור פליאתו הוא אומר: רבי ישראל מאיר, הנכם מגזימים!... עונה לו ה"חפץ חיים": אם כן, אם ברצונכם להיווכח שצדקתי, הבה ניכנס שנינו למטבח ונראה מה מתרחש שם... קמו שניהם ונכנסו למטבח, ומצאו איך שתי הנשים נרגזות ונרגשות ומוחות דמעה מעיניהן, וכל זאת לאחר דין ודברים קולני ופוגע ולאחר שבעלת הבית הודיעה למבשלת שהיא מפורטת, הכל כפי שתיאר ה"חפץ חיים" קודם לכן. כשראה אותו אדם גדול מה שקרה, השתדל, כמוכן, בכל כוחו לשנות את הדבר, הוא שילם טבין ותקלין עבור האלמנה כדי שתוכל לחזור למשרתה וכדי שישירו בנייהם השלום והשלווה! מסיפור זה למד בספר "בני חביבי", כמה זהירים צריך להיות בחינוך הילדים, כאשר ההורים מדברים ואינם שמים לב שיש אוזניים ששומעות, וגם מסיקות מסקנות, וכשה מתפרץ, לא יודעים מאיפה זה בא? שמירת הפה עם זהירות, יכולה להגן מבית ומחוץ, וה' יעזרנו.

עשה לך רב

שו"ת ממו"ר הרה"ג
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

E האם מותר ללכת לים בשלושת השבועות?
מעיקר הדין הספרדים הקלו בזה אך יש חוששים משום סכנה.

E האם תפילין חדשות נחשב כנגד חדש בימי המצרים?
לא.

E אדם שיש לו מחלה בעור הראש ולצורך רפואתו צריך לגלח שערות ראשו, האם מותר לו להסתפר בבין המצרים?
מנהג הספרדים להסתפר ולהתגלח בכל ימי בין המצרים עד שבוע שחל בו ולאשכנזים שמחמירים בודאי לא גזרו על מחלה.

להכין לתפירה?
רק אם זה לצורך חתן וכלה וכיוצא בזה.

E האם מותר לקנות עצצועים לילדים לאחר ר"ח אב?
מעיקר הדין אין בזה איסור רק שטוב לחנך את הילדים לחוש (לפי דרגתם) בצער החורבן ובשינוי שיש בימים אלו.

E האם מותר לתופרת בשכר לתפור בגדים בתשעת הימים לצורך חתונה שתיערך אחר תשעה באב?
כשיש צורך מותר.

E האם מותר לקצר פיאות הראש בלבד בשבוע שחל בו תשעה באב?
לא יעשה כן.

E האם מותר לנגן בכלי שיר לבחורי ישיבה בסיום מסכת בבין המצרים?
מה ההבדל בין בחור ישיבה לבעלי בתים? אם רגילים לעשות בכל סיום סעודה ושירים, יעשו גם כאן, אך לעשות כן דוקא בימים אלו כשלא רגיל בכך, מסופק אני אם יש להתיר.

E האם מותר להוסיף למכונת הכביסה של ביגדי התינוקות בתשעת הימים גם גרביים של גדולים?
כשיש צורך מותר וגדול כבוד הבריות.

E האם מותר בתשעת הימים לגזור בד

אל תקרי הליכות אלא הלכות

לה מקום להמתין ליד בית החולים עד מוצאי שבת ומצטערת להישאר ברחוב, יש מקום להתיר לה לחזור במכונית שנוהג בה נוכרי, ובלבד שהבית שלה נמצא בתוך תחום שבת.

E כל שלושה ימים הראשונים (מומר הלידה), אפילו אמרה איני צריכה (והם דברים שחברותיה אומרות שדבר זה עושים לילודת, וכל יולדת צריכה לכך. ואין כאן רופא או מיילדת חכמה לראות אם היולדת צריכה לכך). אמרה איני צריכה - אין מחללים. מכאן ואילך אפילו אמרה צריכה אני - אין מחללים עליה, אלא הרי היא עד שלושים יום כחולה שאין בו סכנה.

E כל אלו הזמנים מחשבים מעת לעת, נכון שלושה ימים הראשונים מונים 72 שעות ולא אומרים מקצת היום ככולו, וכן לגבי שבעה.

E נתגלה איזה שהוא סיבוך אצל היולדת, ואפילו לאחר שבעה ימים, ויש חשש סכנה בדבר, הרי דינה כדן חולה שיש בו סכנה.

E כל הדינים השייכים ליולדת, נכונים גם ליולדת שוולדה נפטר ח"ו או שיוולדה עובר מת. וכן אישה שהפילה את עובריה דינה כיוולדת, אם הפילה לאחר שעברו עליה ארבעים יום מתחילת הרייונה.

(השבת והלכותיה)

שנרשמה בו, ואפילו אם יש בית חולים אחר קרוב יותר (אם אמנם היא חוששת שבבית החולים הקרוב לא יקבלו אותה, או יהיו עיכובים בקבלתה, או אם לפי דעתה לא יתמסרו לה שם כפי הצורך מטעמים כספיים בלבד).

E מותר לבעלה של היולדת או לכל אדם אחר שיש ליולדת בו אימון, לנסוע יחד לבית החולים ללוותה, כדי שלא תיבהל ותפחד ותגיע ליד סכנה.

E יולדת שצריכה לנסוע לבית החולים בשבת, לבעלה יש רכב פרטי, עדיף יותר להסיעה באמבולנס אף על פי שיצטרכו לטלפן אליהם בשבת. (וברור שהמדובר הוא כשאפשר להמתין לאמבולנס, אבל אם השעה דחוקה יסע עם הרכב הפרטי).

E דברים שאת עשייתם אפשר להשהות, אסור לעשותם אלא עד הרגע של פתיחת הרחם, או כשהדם או המים מתחילים לשתות ולרדת, או כשאין היא כבר יכולה ללכת, ולכן אף על פי שמתור להביא את האישה לבית החולים, אין להדליק למשל אור כדי שתוכל לראות, או להרתיח מים להכנת תה, כל זמן שלא הופיע אחת התופעות הנ"ל.

E אישה שהגיעה בשבת לבית החולים כדי ללדת, ונתברר שטרם הגיעה שעת הלידה ונשתחררה מבית החולים, אסור לה לשוב הביתה במכונית אשר נוהג בה יהודי. ואם אין

E היולדת הרי היא כחולה שיש בו סכנה, ומותר לחלל עליה שבת לכל מה שצריכה, ומכל מקום בכל מה שיכולים לשנות משנים.

❖ כיון שכאב לידה היא תופעה טבעית, הפלו אותה חכמינו ז"ל לחומר אומר שבעשיית האיסורים בשביל היולדת, יש לשנות קצת מאופן עשייתם בימות החול, אם אמנם לא יוחל בשל כך עיכוב בעשיית הדברים שצריך לעשותם.

E אישה שהגיע לחודש התשיעי, מן הראוי שתכין בכל ערב שבת הדברים שהיו דרושים לה שתגיע שעת לידתה, שמתזדמן לידתה בשבת, ועל ידי ההכנה יצומצם הצורך בחילול השבת. לכן למשל תכתוב את שמה ופרטיה האישיים על גבי שתי פיסות נייר, כדי שתוכל למסור בשבת פתק אחד לנהג האמבולנס אם תצטרך לנסוע ולא מעכב, ואחד תמסור בעת כניסתה לבית החולים. אולם ודאי שבדיעבד אין דבר זה מעכב, ומותר לה לנסוע בכל אופן, וכן מותר לה להיכנס לבית החולים בשבת, אף על פי שירשמוה שם בשבת. ורצוי שישאר אור דלוק בדירתה בלילי שבת לשעת הצורך.

E מהרגע שהאישה מרגישה שעתה ללדת, דהיינו שמרגישה צירי לידה סדירים, ואפילו אם ספק בדבר אם תלד עתה, מותר לטלפן לאמבולנס ומותר לה לנסוע לבית החולים

משל ונמשל

היתה כוונתך רעה, להפוך את בני לבעל מום, ולא כדי לרפאו ניתחת אותו". הוא הדין גם כאן. כאשר אליהו - זה פינחס - יוצא עתה באשמה כה חריפה נגד ישראל, שלפיה ראויים הם לכליון, ואיננו משתדל, כיאות למנהיג ישראל, להפך בזכותם ולסנגר עליהם - אומר לו השם יתברך: כפי שמתברר עכשיו, אינך אלא קנאי בטבעך וכל כוונתך היא לעורר קטגוריה על ישראל, וכבר יש מקום לחשוב כי אפילו אותה קנאות בשיטים, אשר כה הירבית שכרך עליה, לא היתה מכוונת לטובת ישראל כי אם לרעתם - לעורר עליהם קיטרוג בשל חטאיהם. בזה רמז לו השם יתברך, שצריך מנהיג ישראל לבקש רחמים על ישראל, אפילו בזמן שהם רעים וחטאים, ולהמציא להם זכויות והמלצות במקום למנות את חטאיהם. בזמן שמדברים אל החוטאים עצמם, יש להוכיחם בדברים קשים וחריפים, אולם כשמדברים לפני השם יתברך, יש ללמד עליהם זכות ולבקש רחמים בעדם.

(מענינה של תורה)

"ויאמר קנא קנאתי לה' אלוקי צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל את מזבחתיך הרסו ואת נביאך הרגו בחרב ואותר אני לבדי" (יט,י)

מצינו בילקוט, שהתרעם השם יתברך על אליהו, על אשר איננו מלמד זכות על ישראל, וקבל עליו: מאז ומתמיד רק מקנא אתה, וגם בשיטים קינאת... ועל כן ציוה עליו השם יתברך למשוך את אלישע לנביא במקומו. ומפליא הדבר, הלא הקנאה אשר קינא אליהו - זה פינחס - בשיטים נחשבה לדבר גדול, אשר התורה הפליגה בשיבחו והרבה שחר קיבל על כך, ולמה איפוא מתרעם עליו השם יתברך בשל כך? והסביר זאת המגיד מדובנא זצ"ל, על פי משל: אב הביא את בנו יחידו אל הרופא על מנת שירפאהו מחוליו. ניתח הרופא את הבן החולה, כרת ממנו אבר וחזר הבן לאיתנו. האב הודה לרופא מקרב לב ושילם לו בעין יפה. לימים חזר הבן וחלה, ושוב הביאו אביו אל הרופא שטיפל בו בראשונה. נתן לו הרופא סמים חריפים שיש בהם כדי להמית. כיון שראה האב כך, החל לצווח על הרופא: "מדוע רוצה אתה להמית את בני, והלא הבאתיו אליך על מנת שתפארהו?! עכשיו נוכחתי לראות, כי גם בפעם הראשונה

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים

**פריקה
בת מליהה**
ת.נ.צ.ב.ה

**להצלחת
כל התורמים
והמסייעים
בהוצאת העלון**

לעילוי נשמת
האיש היקר
המזוכך ביסורים

**עזרא
בן גוהר**
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים

**שושנה פרהה
בת סלימה**
ת.נ.צ.ב.ה

